

НЕ ТАКІ, ЯК ВСІ

Скільки людей стали жертвами фашистського та радянського політичних режимів, скільки людських доль понівечено – не злічити. Лише поживклі аркуші архівних документів нагадують нам про той устрій, те суспільство і місце людини в ньому. Викинуті на обочину життя, вони знаходили в собі сили продовжувати жити далі. А ми маємо не забувати, що таке було, в ім'я того, щоб подібного не повторилося.

«Наша мати: Бруцька Олена Дмитрівна, 1911 року народження, була засуджена 13.09.1946 р. до десяти років позбавлення волі за ст.54-1^а-11, відбула міру покарання 9 років і в 1956 року звільнена. Батько загинув під час Великої Вітчизняної війни на фронті. Нас залишилося троє. Так і жили самі, аж до повернення матері з місць позбавлення волі...»

Із заяви в комісію в справах реабілітованих від 17.12.1991 р.

«Мене засудили до 10 років в 1945 році. Додому я вернувся, то мені моя мати розказала, що коли мене засудили, то до нас додому прийшли люди, які люди – не знаю, і конфіскували майно. Забрали в матері: дві корови, 3 (три) рулони полотна, що самі наткали і два рулони сукна, два суконні піджаки, кабана десь під сімдесят кілограм, некого кожуха. Після цього ще мій батько років два платив гроші, приходив фінасист і забирав гроші. Коли забирали майно, то моя тітка хотіла не дати, почала заступатись, так в її стріляли, від чого тітка померла».

Із пояснення Колошинського О.С., с.Кухче, 20.10.1995 р.

«06.01.1940 года из с.Ниговишцы, Заречненского района, Ровенской области, в Вологодскую обл.,

согласно Постановления СНК СССР от 5.II.1939 года, с конфискацией имущества была выселена на спецпоселение семья Ляшко Ульяна Калениковна, 1916 г.р., Ляшко Максим Матрена Савельева, 1907 г.р. и их дети: Ляшко Анна, 1930 г.р., Ляшко Вера, 1935 г.р. и Ляшко Елизавета, 1938 г.р.

Причиной для выселения было то, что Ляшко Каленик Никифорович 1886 г.р. был гаевым, а его сын Ляшко Максим Каленикович, 1907 г.р. служил в польской армии».

Із довідки управління внутрішніх справ №1/5061 л.193 від 2006 р.

«Прокурору Ровенской области УССР Гр-на Бубновича Николая Степановича, прож. в г.п. Красносельский Волковысского района Гродненской области, ул. Строителей, д. 10, кв. 42, пчт. инд. 231911

Уважаемый товарищ прокурор области! Обращаюсь к Вам с просьбой о реабилитации моих покойных родителей, с которыми я проживал в с.Бродница Заречненского района Ровенской области. Отец мой Бубнович Степан Платонович, 1896 года рожд., умерший в 1955 году в Красноярском крае. Мать – Бубнович Агафия Александровна, 1898 года рождения, умершая в 1973 году в по месту моего рождения в д.Бродница.

1 февраля 1950 года нашу семью – родителей и шестеро моих сестер

и братьев незаконно выслали вместе со многими семьями нашей деревни в Красноярский край Емельяновский район в село Покровку. За что нас выселяли я сейчас так и не могу сказать, мне это просто неизвестно, в то время было мне 10 лет. С собой мы взяли только одежду, постель, некоторые мелкие вещи. Все другое наше имущество, домашний скот так и остался в с.Броднице и как потом им распорядились местные власти мне ничего неизвестно. У нас были две коровы, коза, двое козлят, шестеро овец, деревянный, который уже достроенный, дом из двух больших комнат. Потом нам стало известно, что этот дом разобрали и перевезли на станцию Дубровица и собран зерносклад. Земельный надел у нашей семьи составлял пять гектаров. Две мои сестры Василина Степановна Дилидон и Мария Степановна Дилидон в настоящее время проживают по месту нашего рождения в с.Бродница. Еще одна наша сестра в настоящее время живет в Тернопольской области Бережанский район в селе Мужилово, в настоящее время ее фамилия Бачинская Анастасия Степановна. Еще одна наша сестра Дявурская Александра Степановна живет в селе Верба Дубновского района. Брат наш Бубнович Алексей Степанович живет в настоящее время в селе

Красное Дубновского района.

Я прошу Вас помочь нам хотя бы сейчас реабилитировать наших ни в чем не виновных родителей, с которыми преступный сталинский режим поступил так жестоко, обрел всех нас на нищету и страдания вплоть до настоящего времени. Также мы в настоящее время требуем материальной компенсации за незаконно отобранное от нас имущество, которое я перечислил выше в настоящем письме.

О принимаемых решениях прошу Вас сообщить мне.

22 сентября 1990 г. Бубнович”

«Комісія з питань поновлення прав реабілітованих Зарічненської районної ради народних депутатів керується у своїй роботі законами України.

За весь період роботи (1991-1995 рр.) Зарічненською районною комісією розглянуто 129 заяв, прийнято 126 рішень. Виплачено грошових компенсацій: - особам, які перебували в місцях позбавлення волі 253.911крб.; - за майно 54 млн. 482 тис.крб. Засідання комісії проводились регулярно, зараз – по мірі надходження заяв, чітко і акуратно ведеться діловодство. Комісія уважно підходить до розгляду заяв про нарахування і виплати грошових компенсацій реабілітованим або їхнім спадкоємцям як за вилучене майно, так і за роки ув'язнення».

Із довідки про роботу комісії від 1 грудня 1995 року

Підготувала Тамара АЛЕКСІУК (за архівними матеріалами комісії з питань поновлення прав реабілітованих)